

drámai helyzetnek neveznek. Számunkra, akiket mindig a világ történeti, társadalmi mozgásának szellemi vetülete érdekelt, nem kérdéses ennek a drámai, de mondhatom így is: tragikus helyzetnek az értelme.

*

Költőinkre, elbeszélőinkre tartozzék kiírni, kiénekelni azt az érzületet, mely a militáns humanizmust fűti! Ha a lap munkatársai megkérdik, melyik művészi színvonalon jelentkező irodalom ma az időszerű szépirodalom, azt felelem: az az irodalom, amelynek millió tárgyi és formai változatában a militáns humanizmus a formáló elv, melynek belső világát a mi lelki ellenállásunk feszíti, amelyik a művészet formáiban tiltakozik és felemel, s amelyikben az az erő és tisztaság jelentkezik, ami 1789 legjobb eszményeiből sugárzik.

A KORUNK ÉVEINEK MARGÓJÁRA — EZERKILENC SZÁZNEGYVEN

Mondhatnám: munkatársak és olvasók gyönyörű varázslata volt az, hogy évről évre, hónapról hónapra összeállt a *Korunk* egy száma, szerény jelképként a roppant időről az olvasók és munkatársak felé. Mert a lap mindig így, közösen, az olvasók és munkatársak asszisztenciájával készült, miért is állandó ellenőrzés alatt álltunk: a munkatársak és az olvasók szeme és szava, a mindenkori társadalmi-történeti időlélmény ítélőszéke előtt.

*

Minden téren a döntésre készülő idő jegyeit, a nagy világtörténelmi munka nyomait, az idő legújdonabb tusáira nyitó jelentéseket, értelmeket kerestük. Tizen-nég teljes esztendő után ma nyugodtan mondhatjuk: tessék visszalapozni évfolyamainkban — ez a programunk. S ha megfigyelik: programunkban, az ezer és ezer, sok ezer, tizenötezer, húszezer oldalon sorakozó szövegeinkben mindig a világtörténelmi célzataiban eleven időt állítottuk meg, hogy a célszatok kiemelésén, felmutatásán, tisztázásán át értsük és megértsük a világtörténelem munkáját.

